

GLENBITEN

Nr 3 2020

SAIGITs STYRELSE 2020

ORDFÖRANDE

Helen Eriksson
Filarvägen 9
176 71 Järfälla
070 299 8387

skattungen@yahoo.se

VICE ORDFÖRANDE

Annica Bladh-Jacobsson
Sandviksvägen 10
618 34 Kolmården
0768 646 887

annica_morris@hotmail.com

KASSÖR

Ingrid Wennerhag
Lilla Mölleröd 1615
282 65 Bjärnum
070 712 7307

ingrid@pcsyd.se

SEKRETERARE

Karl Smedstad
Spjälkövägen 1 B
372 97 Ronneby
0733 664 916

karlsmedstad@hotmail.com

sekreterare.saigit@gmail.com

STYRELSELEDAMOT

Annica Bladh-Jacobsson
Sandviksvägen 10
618 34 Kolmården
0768 646 887

annica_morris@hotmail.com

STYRELSELEDAMOT

Lisa Beste
Höjdvägen 5
756 53 Uppsala
070 142 3417

lisa@beste.se

SUPPLEANT 1

Anette Forslund
Fårabökevägen 309
265 72 Kvidinge
070 457 515

buenazos.anette@yahoo.se

SUPPLEANT 2

Pernilla Ulfvengren
Fleminggatan 99
112 45 Stockholm
070 827 3764

penilla.ulfvengren@gmail.com

GLENBITEN

Ansvarig utgivare: Helen Eriksson

Redaktör: Pernilla Ulfvengren

ISSN 2003-6590

Glenbiten nr 3 år 2020

17:e årgången!

Sid 4	Ordförandens rader
Sid 5	Styrelsemöte
Sid 6-7	Hagrid hemma igen
Sid 8	Hundens kompass
Sid 10-11	Månadens bild
Sid 12-13	Nyheter från SKK
Sid 15-19	Gwendolyn och Emeth

Framsida: Maggie, foto av Klas Andersson

Baksida: Hagrid, foto av Pernilla Ulfvengren

Ordförandens rader

Sommaren går mot sitt slut och jag hoppas att ni alla haft lika sköna och vil-samma tre månader som undertecknad.

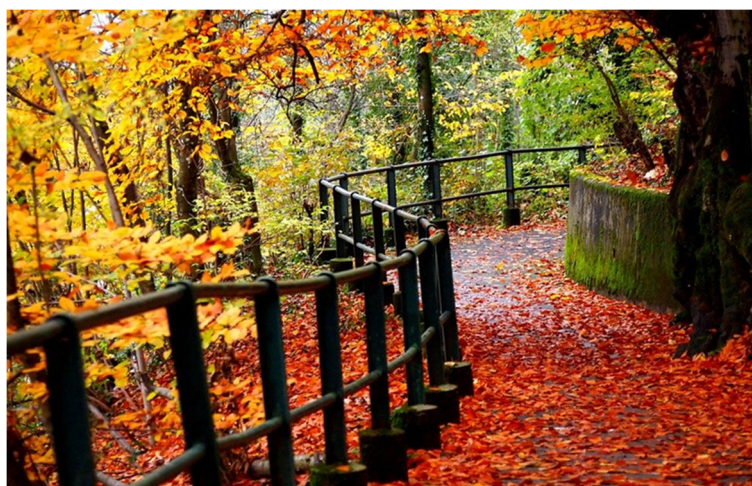
I slutet av juni var det dags för årets Terrierfullmäktige (TF). Det är Svenska Terrierklubbens, hittills årligen, återkommande motsvarighet till vårt årsmöte. Vanligen brukar TF hållas i april men i år har ju mycket varit an-norlunda.

Denna gång hölls TF via telefon och videolänk. Kanske inte det mest önsk-värda formatet, men under rådande omständigheter fanns inga andra alter-nativ. Att träffas personligen är ju alltid mycket roligare och mer givande. Då blir det alltid en massa hundprat och lite av ett festligt avbräck från hundä-gandets alla mer vardagliga sysslor. Diskuterade och beslutade gjorde vi i alla fall! Det valdes bland annat en ny ordförande för Svenska Terrierklubben; Jo-han Norberg, som är uppfödare av Staffordshire bullterrier. Dessutom beslu-tades att TF från och med nu kommer att hållas vartannat år.

I SAIGITs styrelse är vi redan nu, bland annat, på gång att bestämma utställ-ningsplats för vår utställning år 2022! Vi skådar alltså framtiden an med stor tillförsikt.

Med detta önskar jag er alla en riktigt skön höst!

Helen

Hugo nyfiken

Foto: Åsa Finell

STYRELSEMÖTE HAR HÅLLITS DEN 3 AUGUSTI
VARIFRÅN FÖLJANDE RAPPORTERAS:

- 1) Nya bildekaler med SAIGITs logga har beställts och kommer att säljas i Glenshopen.
- 2) SAIGIT undersöker möjligheten att arrangera en officiell utställning i eller i närheten av Märsta fredagen den 22 juli 2022. Stockholms Kennelklubb har utställning (Nordic) i Märsta 23–24 juli 2022, med bedömning av terriers lördagen den 23 juli. Westmanlands Kennelklubb kommer att arrangera en internationell utställning i Västerås samma helg, med bedömning av terriers på söndagen den 24 juli.
- 3) Möjligheten att genomföra en glenpromenad i Uppsala i oktober 2020 undersökes.
- 4) Då hemsidan har många internationella besökare ska vi komplettera den med fler sidor översatta till engelska.
- 5) Det beslutades att tävlingen "Årets Irish Glen of Imaal Terrier" inte genomförs i år. Mer information finns på annan plats i tidningen.
- 6) SAIGITs medlemmar ska rekommenderas att sända in resultat från DNA-tester och ögonlysningar till den Nederländska glenklubbens databas. Mer information kommer i nästa nummer av Glenbiten.

Nästa styrelsemöte kommer att hållas onsdagen den 26 augusti.

Hej

Jaha, då var jag tillbaka i Sverige igen. Det var lite osäkert hur jag skulle komma hem eftersom det inte gick så många flyg, och inga direktflyg, till Sverige. Till slut fick jag i alla fall flyga från New York till Köpenhamn och sen tåg därifrån till Stockholm för att slippa ytterligare ett flyg. I det stora hela var det ju inga problem att flyga, men matte säger att jag aldrig ska behöva flyga igen. Men det var nog jobbigare för henne än för mig. Jag låter ju förfärligt ynklig när buren stängs... men egentligen låter jag ju likadant om hela familjen får för sig att gå hemifrån utan mig på en lördag... Jag menar man måste ju ändå försöka! Jag kom fram torr och ren och var ganska oberörd när jag fick komma ut igen!

Det jag saknar med USA är ekorrarna, de var roliga, och sen fanns det massor med vildkaniner också. Men det är skönt att bada i Karlbergskanalen igen, det är fräschare än Charles River. Från maj var det också alldeles för varmt för mig ute...men desto svalare hemma där jag kunde ligga vid luftkonditioneringens utblås. Härligt!

Innan jag flög hem bodde jag i Pound Ridge, NY. Där fick jag nya kompisar, Beagle Buckie, lilla Rosie och Smilla. Lydia lärde mig nya partytricks som att vagga fram på nåns fötter. Lite av ett trick var det att hålla sams med Buckie...han beaglade mycket (ylar med nosen i vädret och vevar svansen som en propeller) och ibland gjorde jag utfall mot honom. Lydia som är hundtränare menade att jag inte biter, jag bara låter och visar tänder...Det är ju det jag har sagt till matte, men hon tror ändå att jag tänker äta upp hanarna i kvarteret när jag är på det humöret. Men kanske blir jag bara lite nervös av vissa möten. Ja, vi jobbar på det. Vi jobbar också med att gå i koppel...Jag vet, det låter väl ganska basic, jag tycker det går bra. Jag går ju precis vart jag vill. Med 17 kg i marknivå så är jag ju lite av en betongsugga när jag vill. Lika grå dessutom.

Nu ser jag fram emot en svalare höst och idag hittade matte kantareller som jag fick lukta noga på. Jag ska försöka hitta några själv. Återkommer.

Håll er friska och sköt om er!

Hagrid

Hundar använder en inre kompass

*Hur kan hundar hitta tillbaka till platsen de släpptes på utan att bakspåra?
Tjeckiska forskare har visat att hundar använder en
"inre kompass" för att orientera sig i okänd terräng.*

Hundars orienteringsförmåga har studerats i mycket mindre omfattning än till exempel flyttfåglars beteende. Men forskare vid Prags universitet har genomfört studier på jakthundar i ett antal år.

De satte videokamera och gps på fyra hundar och tog ut dem i skogen. Hundarna visade upp olika beteenden. En bakspårade tillbaka till platsen där de släpptes, tre återvände en helt annan väg.

När forskarna studerade sina data upptäckte de att den senare kategorin hundar hade stannat upp och sprungit ungefär 20 meter i nord-sydlig riktning, innan de tog ut ny riktning och återvände till startplatsen.

För att kontrollera teorin utökades projektet och 27 hundar studerades under tre år. Av 223 släpp resulterade 170 i att hundarna stannade upp innan de vände tillbaka, och sprang i nord-sydlig riktning i omkring 20 meter. De hundar som gjorde så återvände via en kortare och snabbare rutt istället för i sitt eget spår.

I ett nytt experiment tänker forskarna sätta magneter på hundarnas halsband, för att störa lokala magnetfält och se om detta hindrar hundarnas förmåga att navigera i okänd terräng.

*Källa: svenskjakt.se
2020-07-27
Med tillstånd*

ÅRETS IRISH GLEN OF IMAAL TERRIER TÄVLINGEN ÄR INSTÄLLD

Nästan alla officiella hundutställningar är inställda året ut, och inget tyder på att det snart kommer att återgå till det normala.
Därför har SAIGITs styrelse beslutat att ställa in tävlingen Årets Glen 2020.

Med de få poänggivande utställningar som hållits hittills i år har inte alla hundar i landet haft samma chans till poäng i tävlingen, vilket är anledningen till beslutet.

NÄSTA NUMMER AV GLENBITEN KOMMER I DECEMBER
SKICKA IN MATERIAL TILL

glenbiten@saigit.se

SENAST DEN 15e NOVEMBER!

Regler för publicering i Glenbiten.

Redaktören förbehåller sig rätten att bedöma vad som är lämpligt att publicera.

Material från anonym avsändare kommer inte att publiceras.

Material som innehåller kränkande inslag, personliga angrepp, tvivelaktig information eller liknande kommer inte heller att publiceras.

För övrigt insänt material ansvarar aktuell textförfattare.

Önskar ni materialet i retur, vänligen bifoga ett frankerat svarskuvert.

För innehållet, samt texthanteringen, i annonser och artiklar ansvarar skribenten till fullo.

Här kommer en artikel från Hundsport nr 3/2012. När jag läste den för första gången minns jag hur jag studsade upp ur soffan. Men det är ju det vi sagt hela tiden!!! Det är alltså sant!!! Det jag sökt efter med ljus och lykta överallt, i böcker och tidningar, och frågat ovetande veterinärer om fanns alltså omskrivet här i Hundsport av Berit Wallin Håkansson. En välkänd och kunnig veterinär som vi själva gått till med Helens briard. Hon höll också 2005, i SAIGITs regi, ett intressant föredrag om hundens ögon i anslutning till domarkonferensen som då hölls, och där Irish Glen of Imaal Terrier var en av raserna.

Anledningen till min upprymdhet var att vi hade en glen med en oförklarlig väldoft mitt på huvudet – nämligen Scathach. Vi hade alltså frågat veterinärer om detta, och bett dem sniffa, men bara fått oförstående blickar eller småleenden tillbaka. Det ”finns ju inga doftkörtlar på hundars huvuden”. Likväl kunde ingen påstå annat än att hon doftade gott just där, lite som rökelse, myrra och sällsam blomma. Scathach hade doften hela sitt liv men nu, på deras äldre dagar, har den kommit också till hennes barn, Chari och Inghean. Båda de gamla syskonen (15 år i somras) har nu denna ljuva doft på sina huvuden och det råder ju inget tvivel om att de är magiska prinsar och prinsessor...

Ylva Meyer

Doft av den fina världen

”Min hustru tycker att hon luktar förfärligt!”

Jag hajar till och betraktar en ung man i välskräddad italiensk kostym, belevad och med kotlettkammad frisyra och skor som verkar handsydda. Han sveper elegant med handen mot den fyra månader gamla sankt bernhardsvalpen. **”Ni måste göra något annars kan vi inte ha henne kvar”.**

När man tror att man sett och hört allt väntar ännu något osannolikt runt hörnet. Det är sällsynt att en man i trettioårsåldern kallar en kvinna ”min hustru”. Han niar mig, ett retrobeteende som inte får min generation att hjula av förtjusning; vi drev igenom du-reformen. Vi båda kommer från olika världar. Min är full av lukter, allt från dofter till stanker. Inte hans. Vad har fått detta polerade storstadspar att skaffa sig en hund, undrar jag. En hund av en ras som gärna luktar just hund, som kan dregla och som vissa perioder kan fälla rejält med hår.

”Vi har aldrig haft hund förut”, bekräftar den elegante. ”Vi trodde inte att de skulle lukta så här”.

Den här valpen är bara fyra månader gammal och valpar brukar verkligen inte lukta illa. Jag går igenom olika tänkbara förklaringar, ställer frågor under tiden. Tillsammans snusar vi igenom valpen framifrån och bakåt. Den lätta syrendoften i huvudet tolkar jag som ett avtryck av mattes parfym. Valplukt från munnen är min första tanke. Små valpars munnar har en speciell, frän doft av aceton, en doft som man antingen älskar eller avskyr. Den brukar ha försvunnit i den här åldern. Nej, en sådan lukt är det inte, avfärdar husse.

Ett par mjölkttänder har lossnat.

Blodlukt från tandköttet föreslår jag. Mannen sniffar. Skakar på huvudet. Så lyfter vi på öronlapparna. Jag torkar upp en minimal mängd öronvax. Mannen ser äcklad ut när jag sträcker bomullstussen mot hans näsa. Skakar på huvudet. Nej, det är inte den lukten. Jag trevar över hela valpens kropp för att hitta någon liten varhård eller vad-som-helst som kan ge dålig lukt. Inget onormalt. Så lyfter jag en av valpens stora tassar. Hon är lugn och värdig men hon ger mig en frågande blick när jag doppar ner näsan mellan de rosa trampdynorna. Hon vill genast sticka ner sin svarta nosknapp och sniffa hon också. Tasslukten är minimal men för säkerhets skull pekar jag i tassen och husse böjer sig ner med näsan före. Negativt.

Återstår bara de bakre regionerna. Husse harklar generat men tvingar sig att luta sig fram medan jag lyfter på den yviga svansen. Allt är rent och rosa. Näe, det är nog inget särskilt där heller. För att inte ha missat något gör vi även varsitt luktprov på tussar som jag svept över både undre och nedre våningen. Inget. Så berättar jag att hundar har analsäckar, om deras funktion, hur de tömmer sig och att lukten påminner om skunkars doftkörtlar. Den jämförelsen faller platt. Mannen vet knappt att det finns ett djur som heter skunk.

Vi gör ett luktprov där också föreslår jag. Var bara beredd på att odören är mycket skarp. Jag pressar litet på valpens tarmkrona och får ut ett par droppar från analsäckarna. Valpen vänder sig intresserat mot bakdelen. Den ser ut som om den upptäckt en skatt under sin egen svans. Den här gången behöver jag inte hålla fram tussen. Mannen ryggar tillbaka förskräckt.

Är det rätt, frågar jag hoppfullt. Mannen säger att han tror att det måste vara rätt lukt. Han får sitta ner i väntrummet medan jag tömmer och spolar analsäckarna och fyller dem med bakteriedödande kräm. Valpen är ett under av tålamod och gott lynne.

Ett par veckor senare är dom tillbaka. Nä. Lukten kom tillbaka direkt. Hustrun är otålig. Om valpen fortsätter att lukta illa måste den bort.

Hon säger att det kommer från ögonen. Att det inte kommer någon lukt från själva ögonen det kan jag säga tvärsäkert. Ögon luktar inte. Den svaga parfymdoften slår emot mig medan jag torkar litet slem ur valpens ögonvrå. Mannen börjar vänja sig vid luktprovet, Skakar på huvudet. Det luktar absolut ingenting. Vi ägnar oss åt andra änden. Åter undersöker jag innehållet i analsäckarna. Litet kräm ligger kvar och litet nytt sekret har bildats. Lukten är normal, en blandning mellan surströmming och ruttna päron. Jag spolar och behandlar igen.

Avgaser föreslår jag. Kan det vara så att det pyser litet från baken? Mannen skakar bestämt på huvudet.

Nu ställer husse ultimatum. Något radikalt måste hända. Annars blir det ingen mer chans. Varken för mig eller hunden. Med tungt hjärta tittar jag in i valpens lillgamla ansikte. Mot min egen övertygelse bokar vi bortoperation av analsäckarna. Det känns inte alls bra att söva en så ung valp för att ta bort helt friska analsäckar. Inte för att de är så viktiga utan för obehaget av en sövning, ett kirurgiskt ingrepp och en period av eftervård. Vad annat kan jag göra inför djurägarens krav.

Efter operationen

Nästa gång är det matte själv som kommer med hunden. Elegant och putsad. Nej, valpen är inte ett dugg bättre efter operationen. Tack, det har gått bra med eftervården men den luktar precis likadant. Särskilt på kvällarna.

Det kommer från ögonen. Här! Kvinnan sätter en välskött pekfingernagel mitt mellan valpens ögon. Nu är det min tur att provsniffa. Jag känner igen syrendoften som jag trodde var mattes parfym. Plötsligt inser jag fulla vidden av mitt misstag. Matten är inte alls parfymerad. Det är valpen själv som ger sig ifrån den blommiga doften. Inne i mitt minnes innersta gömmor hittar jag berättelsen om doftafghanen, en hund som sprider en doft av mysk, en doft som är särskilt tydlig när den är avslappad och harmonisk. Jag har hört talats om sån hundar men aldrig träffat en i verkligheten. Ett snabbt samtal med en person med afghankunskap bekräftar min misstanke. En

doftande afghan har violkörtlar mellan ögonen som ger ifrån sig en myskliknande doft ”som avslutning på en lyckad dag”. Jag får veta att en sådan hund mycket väl kan vara en förtrollad prinsessa och den ska därför hanteras med särskild respekt.

Afghanens doftkörtlar är väl kända i raskretsar. Alla hundar av rasen doftar inte och bland dem som doftar kan aromen vara mer eller mindre behaglig. Doften kan beskrivas som sandelträ, mandelblom eller, för oss i Sverige som nattviol – som egentligen är en orkide – eller som doft av kaprifol, jasmin eller syren.

Händelsen med sankt bernhardsvalpen inträffade för många år sedan. Den här valpen var den första i en rad av ”doftisar” av andra raser än afghan. Sedan har det visat sig att hundar av olika raser kan dofta från pannan. Men det tycks vara sällsynt. På en fråga i tidningen Doggy Rapport år 1999 kom brev om doftande hundar. Utöver flera afghaner fanns hundar av följande raser: bearded collie, borderterrier, cesky terrier, dalmatiner, dvärgschnauzer, faraohund, kuvast, pekingese, pointer, saluki, schnauzer, tax och tibetansk spaniel.

Beskrivningen av doften varierar; någon kallar den parfymlik, en annan jämför med blommande jasmin, en anser att det inte luktar tungt som mysk utan som en lättare och fräschare parfym medan ytterligare någon beskriver doften som kryddig.

De flesta hundar med denna väldoft tycks vara tikar. En ägare anser att det doftar mest när tiken löper, en annan när hon är dräktig. En doftande hane är så finurlig att han utöver sin naturliga doft även stryker nosryggen mot parfymdoftande händer eller öppna parfymflaskor som om han ville förbättra sin egen blomdoft.

Doftkörtlarnas placering tycks variera. Vanligast är att det doftar mellan ögonen. Men även doft vid nackknölen eller området mellan öga och öra beskrivs av hundägare. Det har inte gått att hitta någon beskrivning av fenomenet på vetenskaplig basis och doftkörtlarna finns så vitt skribenten vet inte nämnda i böcker om hundens anatomi.

Det propra paret gjorde sig faktiskt av med valpen när det stod klart att doften inte kunde tas bort utan att de måste lära sig att leva med den. Sagan om prinsessan brydde jag mig inte om att föra fram som argument. Valpen flyttade till en annan familj som gärna ville ha en ”parfymvalp”. Kanske döptes hon till Viola. En ägare skrev att hundar som doftar känns mycket värdefulla och speciella.

Berit Wallin Håkanson, Veterinär ögonspecialist,

Regiondjursjukhuset Strömsholm (Nu privatpraktiserande)

Månadens bild Maj

FOTOGRAF: Sirpa Aho

Månadens bild Juni

FOTOGRAF: Helen Eriksson

Månadens bild Juli

FOTOGRAF: Marianne Ahrne

Månadens bild Aug

FOTOGRAF: Frida Franzén

NYHETER FRÅN SKK

Nya rutiner för röntgen av leder

Nu lanserar SKK en ny tjänst för dig som ska röntga din hunds höfter eller armbågar. Tjänsten kallas kort och gott *SKK röntgenavläsning* och innebär att du som hundägare betalar för avläsning och registrering av resultaten innan du bokar tid hos din veterinär.

Tidigare har den som röntgat sin hund betalat för såväl själva undersökningen som SKKs avläsning och registrering på veterinärkliniken. SKK har sedan fakturerat kliniken för avläsningen.

I den nya e-tjänsten *SKK röntgenavläsning* kommer hundägaren istället att betala för avläsningen i förväg direkt till SKK. Hundägaren fyller i alla uppgifter om hunden och godkänner att resultaten får publiceras på skk.se med hjälp av bank-ID. Avläsningsavgiften betalas direkt med kontokort och gäller ett år. När du sedan bokar tid hos

din veterinär finns alla uppgifter redan i systemet och både du och veterinären slipper hantera några papper. Själva undersökningen betalar du på veterinärkliniken precis som tidigare.

SKK röntgenavläsning införs successivt över landet

Den nya tjänsten SKK röntgenavläsning har redan testkörts på Universitetsdjursjukhuset i Uppsala under sommaren och under augusti kommer ytterligare några medelstora kliniker att testköra systemet. Därefter införs de nya rutinerna på klinikerna enligt följande:

Det här innebär att du som planerat att röntga din hund från vecka 37 och bor i Norrland kan beställa din röntgenavläsning redan nu. Det är dock viktigt att du först kontrollerar med din veterinärklinik att de kommer att ansluta sig till systemet enligt plan. Observera att tidplanen ovan är preliminär och att införande i Svealand och Götaland kan komma att skjutas framåt om problem i systemet skulle uppstå.

Resultatet via mejl

När röntgenbilderna är bedömda av SKKs avläsare skickas resultatet till dig som hundägare via mejl och publiceras på SKK Hunddata och SKK Avelsdata. Du skriver själv ut din hunds röntgen-certifikat, som nu fått ett nytt utseende.

Länk till nyheten på SKK.se:

<https://www.skk.se/?newsitem=170206>

Vecka 37–38 i Norrbotten, Västerbotten, Jämtland, Västernorrland och Gävleborg

Vecka 39–40 i Dalarna, Värmland, Västmanland, Örebro, Uppsala, Södermanland och Stockholm

Vecka 41–42 i Västra Götaland, Östergötland, Jönköping, Halland, Kronoberg, Kalmar, Skåne, Blekinge och Gotland

GLENBITEN

Hej alla Glenbitna!

Vi som sätter ihop den här tidningen, tar gärna emot idéer och feedback.

Tidningen är er så skicka in material till tidningen!

Ni vet ju hur roligt det är att läsa om andras hundar!

glenbitten@saigit.se

GWENDOLYN OCH EMETH och djuren runtomkring

Sommarens sista dagar och den tropiska hettan har ersatts av åska och ösregn. Gwendolyn och Emeth lämnar utesängen och installerar sig i soffan och den stora bekväma fåtölj som står vinklad emot den. Utan den skulle vi inte få plats. Precis som i sängen på natten är det hundarna som upptar 80% av utrymmet.

- Det trivs vi bra med, säger de. Det är som det ska vara. Flocken samlad.

När jag någon gång försöker ta hela soffan i besittning, huvudet mot ena karmen och benen upp mot den andra, tar Emeth ett jättesprång från golvet och installerar sig på min mage. Sexton kilo slickande och svanssviftande Glen, ständigt kärleksfull, ständigt belåten med sig själv. Att då skriva är inte att tänka på. Då är det han som blir hela min värld.

Gwendolyn är inte lika demonstrativ. Hon har integritet. Hon har också fyra bekväma hundsängar på nedre botten, och ingen av dem får Emeth ens pröva. Inte så att hon morrar åt honom. Hon bara blänger; det räcker. Är man dominant så är man.

Vid matdags börjar Gwendolyn med att puffa Emeths skål under mattan. När skålen är omsorgsfullt gömd äter hon upp sin egen portion. Emeths mat ska sparas tills hon är hungrig igen. Men jag gräver förstås fram den och ställer den framför Emeth som beskedligt satt sig att vänta. Detta beteende gäller torrfoder. Serveras korv eller råfoder kastar sig båda över maten. Emeth slukar den snabbast trots att han får större portion och sätter sig sedan att vänta.

- Kanske har jag tur, säger han. Kanske blir det något över i den andra skålen.

De är rätt olika, mina två glennar. Både psykiskt och fysiskt. Emeth kan äta hur mycket som helst men är ändå välmusklad och smärt. Gwendolyn får halva portioner och lägger på hullet. Kanske är det åldern och steriliseringen efter valpkullen? Gwendolyn fyllde tio år i maj, Emeth är bara fem. Jag börjar se en del ålderstecken hos min förut så pigga lilla tik. Till exempel har hon fått för sig att hon inte kan komma uppför trappan till övervåningen. På natten när vi ska gå och lägga oss blir hon stående vid nedersta trappsteget och gnyr. Det är ett speciellt läte som skulle kunna väcka de döda. Jag lutar mig över trappräcket och peppar henne:

- Hoppidopp, du kan det där! JAA! Kom igen!

Gwendolyn går ett varv, attackerar igen men blir stående. Det är som om hon TÄNKER på hur hon ska sätta tassarna och inte kommer på knepet. Men om jag går ner och ger henne en lätt puff i baken rusar hon uppför trappan, lätt som en gasell. Ibland räcker det med uppmuntran. Så fort hon slutar tänka lyder kroppen.

Hon har också för sig att hon inte kan hoppa upp i min säng, men soffan som är nästan lika hög är inga problem alls. När hon vill upp i sängen sträcker hon frambenen mot mig, jag tar tag om hennes armbågar och hon sänker bakkroppen till sats. Sen skjuter hon ifrån och hoppar högt med bara en smula hjälp.

När jag somnat med Gwendolyn i knävecket och Emeth som ligger sked brukar det vara dags för räven att slå en lov på tomten. Då far båda hundarna upp, råskällande. De hoppar ner, ställer sig på bakbenen och tittar ut genom fönstret eller störtar nerför trappan och vill ut. Jag somnar om trots ivrigt skällande: Emeths basröst och Gwendolyns mer gälla.

Jag är en sån som kan sova igenom en krigsfilm, men efter en stund hörs Gwendolyns hjärtskärande lilla gny. DET väcker mig alltid. Där är jag som en småbarnsmamma med sin baby. Ett pip och man vaknar. Så där står hon igen nedanför trappan eller nedanför sängen och kommer inte upp. Samma process - flera gånger under natten. Men på morgonen när jag egentligen vill stiga upp och sköta om mina höns är båda hundarna utslagna. Gwendolyn hindrar mig inte från att komma ur sängen. Hon ligger snällt vid fotändan. Men Emeth! Han är fullständigt lealös och går inte att rubba. Helst har han huvudet på min kudde medan en armé av fästingar vandrar över från honom till mig. Båda hundarna får Nexgard, så fästingarna biter inte på dem. Men de finns i pälsen, och mig suger de sig fast i med förtjusning. Jag tål dem inte och får stora bölder. De är sommarens plåga och jag är inte helt bedrövad över att det nu drar mot höst.

Sommaren har varit härlig men inte utan dramatik. Det hundarna älskar mest är när vi åker till sjön för att bada. Vi har ett ställe dit det sällan kommer vare sig folk eller hundar. Gwendolyn och Emeth vet vart vi är på väg långt i förväg och stämmer upp till konsert i bilen. Ett glädjeylande utan dess like. Ibland sjunger jag med. När vi kommer fram och jag har kollat att där inte finns någon annan hund att ta kål på släpper jag bestarna lösa. De rusar i vild fart över stranden. Ut i vattnet, upp igen, tar långa språng över kullarna. Gwendolyn har fullständigt glömt att hon inte längre är ung. Och när det kommer till att hämta pinnar i vattnet är det hon som är suverän. Hon är den bästa simmaren och den som tveklöst ger sig ut på djupt vatten. Emeth fick ha flytväst ett tag, men han blev snabbt skickligare och behövde den inte mer. Han föredrar ändå att hålla sig närmare land och stjäla pinnen från Gwendolyn när hon gjort det stora jobbet. I bästa fall bärgar de skatten gemensamt.

När jag i augusti är på den stranden med en god vän och en av oss vill bada blir Gwendolyn förtvivlad. Hon skriker av skräck och måste vara kopplad av den som är kvar på land. Annars skulle hon kasta sig i och försöka valla tillbaka människan i fara. Det gör hon också om vi bara vadar ut en bit – simmar efter och vallar in. Jag tror hon minns hur det var när Rocco drunknade. Emeth bryr sig inte; han har inget trauma förknippat med vatten.

Hemma på gården är det interaktionen med alla andra djur som har gjort sommaren dramatisk. Sedan mer än ett år tillbaka har jag höns. Det är inte alldeles enkelt eftersom hundar och höns aldrig samtidigt kan njuta av friheten. Höns ute, hundar inne och tvärtom. Jag önskar det gick att lära hundarna att inte jaga, men instinkten sitter djupt.

Det är inte bara hundarna som jagar. Här finns minst två rävar, en som bor åt öster, en åt väster bakom ladan med hönshuset. Med räven åt öster har jag ett avtal. Han får en stor portion hundmat varje kväll mot att han låter hönsen vara ifred. Det fungerar, han kommer när jag ropar. Men räven åt väster... Jag brukar valla hönsen när de är ute på tomten, men en dag när allt var frid gick jag in en stund i köket. När jag tittade ut stod räven utanför den öppna dörren till hönsgården. En stor, vacker räv. Jag rusade ut, flaxade med armarna och skällde som en hund! Räven flydde till skogs, men Britta var borta. Min fina, röda, ulliga Britta! Räven hade redan tagit henne och var tillbaka för att hämta en höna till. Jag stängde till hönsgården och släppte iväg Gwendolyn och Emeth. De fick upp spåret efter räven och satte av. En bra stund senare kom de tillbaka med hängande tungor. Jag sörjer mina hönor när räven är framme, men jag tänker ändå att det är livets gång och att räven också måste äta. Värre är när Döden kommer genom mina hundar. De har den mat de behöver.

En dag när vi kom hem från en badutflykt hade en fågel flugit in i mitt hus. En riktig olycksfågel. För att rädda den lilla - en svart-vit flugsnapparunge - kastade jag ut hundarna och GLÖMDE att också hönsen var ute. Den lilla fågeln flög upp på andra våningen. Jag öppnade alla fönster och hörde då hönsen skrika! Störtade ut men för sent. Gwendolyn och Emeth hade fått tag på Dora som måste ha dött direkt. Jag högg hundarna i nackskinnet, bände upp deras käkar och släpade dem tillbaka till huset. Men där inne var ju flugsnapparen! Hundarna åkte in i tvättstugan och efter en stund lyckades jag få fågeln att flyga mot friheten genom ett öppet fönster. In med hundarna i huset igen och ut till Dora och hennes skärrade flock. Dora var en vacker höna och den enda som inte velat ruva. Hon var en Erzulie. Erzulie är den personliga kärlekens loa inom haitisk voodoo. Hon står för den som inte vill ha barn men som i mötet med sin partner skapar drömmar, myter och mening. Dora älskade tuppen Adolf och ville alltid vara honom nära. Om en annan höna satte sig bredvid honom på pinnen trängde sig Dora emellan. Nu var livet över. Jag tog med mig Dora och åkte hem till ett par vänner. Ville ge bort henne till dem hellre än att begrava henne eller ge henne till räven som kanske inte skulle komma. Men jag glömde att inga moderna svenskar längre plockar och tar ur en höna. Mina vänner rådde mig att ge henne till en polack som kommit hit för att sommarjobba. Han ville gärna ha henne. Han var inte främmande för jobbet.

En annan sommardag gick hundarna och jag vilse i skogen. Vi irrade runt runt i tre timmar. Jag var utmattad och hundarna saliga. När vi äntligen hittade hem hoppade de i bäcken och badade.

- Bästa promenaden i hundaminne, tyckte de.

Väl framme vid huset fick de sin mat på altanen för att hinna torka i solen. När jag tittade ut genom fönstret stod båda på bakbenen och stirrade upp mot hängrännan. Jag gick ut. I hängrännan sprang två små ekorrhundar av och an. Jag hann precis se hur den ena ungen hoppade ner från rännan rakt in i Gwendolyns käftar. Jag lyfte henne upp och ner, och hon släppte den lille som rusade in under en buske. Men där var Emeth på hugget. Jag lyckades befria ekorrhunden, men han var skadad och drog sitt sista andetag i mina händer. Jag satt länge med honom och hoppades att han skulle vakna upp. Men nej, han kallnade sakta. När jag gick ut igen hittade jag den andre ungen redan död i gräset. Jag begravde dem båda i skogen. Gwendolyn och Emeth var belåtna med sin dag... Jag sörjde de små... Min enda tröst en tid senare var att upptäckte en tredje ekorrhund som överlevt och som nu är vuxen och alltid, alltid hinner undan när hundarna jagar.

Marianne Ahrne

Glen på ärten

